

Han la sig sakta ner så tung med
gråten i sin hals, han tyckte höra
röst i rum, men där fanns ingen alls.
Han fyllde kroppen sin med möjd,
hans ögon sjönk ihop, för att åter födas
i en dröm till hjältars glädjerop.

Där brinner jag förutan glöd, där
växer jag mig stark, brynjan min
får motstå slag å aldrig tar jag mark.
Kärlek till vårt fosterland ger kraft och
mod till män. Heder till vårt kära folk
där eldar brinner än.

I stilla mörker väntar han, där månen
kastar sken. I ensamhet han lider ont
å hjärtat känns som sten, från händer
rinner blodet tjock han faller tungt ihop.
Blommor föds och blommor dör,
hör hjältars sorgerop.

Där brinner han förutan glöd, där växer
han sig stark. Brynjan hans får motstå
slag och aldrig tar han mark, Kärlek till
hans fosterland ger kraft och mod till män.
Heder till vårt kära folk där eldar brinner än.

Hans sorger funnit frid i jord, en hjältes
grav han skänks En sista sång bär vinden
bort, i regn en viskning dränks. En resa
lång jag ändat nu, min kropp den sjönk ihop,
livet gav och livet tog hör hjältars sorgerop.

Där brinner jag förutan glöd, där växer
jag mig stark, brynjan min får motstå
slag å aldrig tar jag mark. Kärlek till
vårt fosterland ger kraft och mod till män.
Heder till vårt kära folk där eldar brinner än.

Där brinner jag förutan glöd, där växer
jag mig stark, brynjan min får motstå
slag å aldrig tar jag mark. Kärlek till
vårt fosterland ger kraft och mod till män.
Heder till vårt kära folk där eldar brinner än.